

Stop de honger

Niger

Vrouwen bestrijden ondervoeding

Rwanda

Bedankt voor uw steun

Syrische vluchtelingen

Gemeenschapssponsoring

Caritas International Magazine

Nr. 242 september 2018

Prepress: Avenue

Druk: Corelio

Verzending: Symeta

Hoofd departement Communicatie:

Gilles Cnockaert

Redactie en vertalingen:

J. Carnel, M. Defreyne, M. Sawa,

J. Vanraes, J. Vanstallen

Verantwoordelijke uitgever:

François Cornet, directeur

Caritas International

Liefdadigheidstraat 43, 1210 Brussel

Info magazine:

Tel: 02 229 36 23

johanna.vanraes@caritasint.be

Om u te kunnen informeren over onze projecten, over wat we met uw steun doen, en om een fiscaal attest te kunnen opstellen, bewaren wij uw gegevens in ons schenkersbestand. We respecteren uw privacy en geven uw gegevens niet door. U hebt altijd het recht op inzage, verbetering, verwijdering, beperking, bezwaar en het recht om uw toestemming in te trekken. Schrijf in die gevallen naar Caritas International, Liefdadigheidstraat 43, 1210 Brussel t.a.v. onze Data Protection Officer Hubert Thienpont of mail hem via privacy@caritasint.be.

Voor meer details: lees onze volledige privacyverklaring op www.caritasinternational.be/nl/privacy.

Volg ons op de voet

Caritasintbe

Inhoud

04
Vrouwen bestrijden
ondervoeding

08
Steun aan
Mahamakamp:
bedankt!

09
Share the journey:
ontmoetingen

10
Syrische
vluchtelingen:
gemeenschaps-
sponsoring

12
Een geschenk
dat zichzelf
vermenigvuldigt

“Ik weet wat het is om niets te hebben...”

Tegenwoordig heeft Niger, ondanks de inspanningen van de overheid en humanitaire organisaties als Caritas, elk jaar opnieuw met voedseltekorten af te rekenen als gevolg van droogteperiodes, plagen en plantenziektes, en vooral klimaatwijziging.

Het goede nieuws: verandering kan! Sinds 2008 doet Caritas International, als bevoorrechte partner van Caritas Niger, er alles aan om in de regio Maradi, Dakoro, Zinder de landbouwproductie te verhogen en de kwaliteit van de landbouwproducten te verbeteren. We maken zaaigoed en werktuigen beschikbaar, geven boeren vorming over verbeterde landbouwtechnieken, creëren kansen voor vrouwen om geld te verdienen.

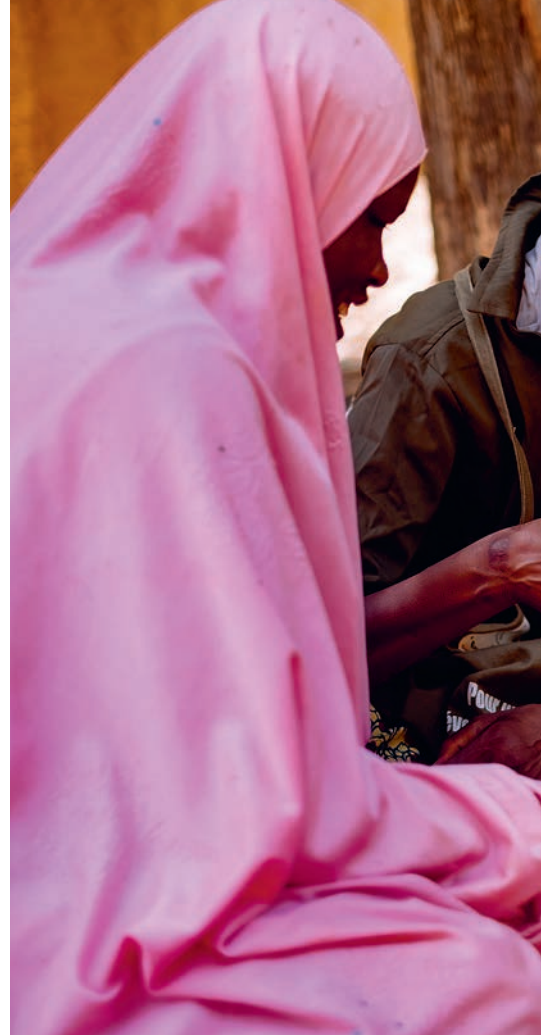
De mensen die betrokken zijn bij onze projecten zijn bijzonder trots op wat ze tot dusver bereikt hebben, getuigt Halilou Dan Didjé, dorpsoverste in

Doloukou, gemeente Korahane: *“Ik heb geleerd om te geven, niet omdat ik veel heb, maar omdat ik weet wat het is om niets te hebben. Zonder de interventies van Caritas zou ons dorp niet meer bestaan, de hele bevolking zou vertrokken zijn naar de grote steden”*. Onze tussenkomst is een mooi verhaal van samenwerking, solidariteit, eigen krachten ontwikkelen. U leest erover in het ooggetuigenverslag van Julie, die in juni onze projecten bezocht.

Jammer genoeg zijn er ook vandaag nog mensen in de streek die honger lijden. Ik zie iedere dag wat het is om niets te hebben. Wat dat met een mens doet. Maar ik zie ook de wilskracht en het doorzettingsvermogen van de vaders en moeders die alles geven voor hun kinderen. Niets doen is geen optie. Samen kunnen we hun honger overwinnen. Doen!

Moussa SAWA,
*coördinator programma
EMMO Niger*

Vrouwen bestrijden ondervoeding!

“Bij het binnenrijden van een dorp waar Caritas actief is, komen telkens tientallen vrouwen met kinderen ons verwelkomen. Het decor is onveranderlijk hetzelfde: extreme armoede, een verpletterende hitte, een dor landschap. Caritas steunt deze vrouwen.”

JULIE VANSTALLEN, communicatie-medewerkster, was ter plaatse. Ze vertelt ons over bijzondere ontmoetingen die indruk hebben gemaakt.

Vanuit het vliegtuig – een kleine DHC-8 van de Verenigde Naties – zie ik kilometers lang zanderig en dor land voorbijtrekken. Her en der probeert een kleine struik zich staande te houden. Het vliegtuig

zet me af in de luchthaven van de tweede grootste stad van Niger, Zinder, helemaal in het zuiden. Niet meer dan een administratief gebouwtje in het zand. Dit bezoek geeft me onder meer de kans om

▼ Zouera maakt samen met andere vrouwen de enige maaltijd van de dag klaar. Solidariteit is soms het enige wat ze hebben om de honger van de kinderen te stillen.

▲ Adiza informeert de andere vrouwen van het dorp. Dankzij haar sensibilisatiewerk kunnen zij makkelijker ondervoeding herkennen en bestrijden.

Zouera, Adiza, Marima en Ouma te ontmoeten. Zeer moedige vrouwen die gedaan willen maken met ondervoeding!

In hun respectieve dorpen zijn zo goed als alle mannen, hun mannen, vertrokken om in de stad te gaan werken, ver van huis en vaak voor lange tijd. Gevolg: zij staan er alleen voor om te vechten tegen ondervoeding en armoede.

Dag 1 – Het dorp Kafi Ondervoeding aanpakken met gezondheidswerksters

“Na de corvee van het water halen voor al het huishoudelijk werk - wat tot 6 uur in beslag kan nemen - vertrek ik naar het veld om te zaaien. Maar ik heb eigenlijk geen tijd om het land om te spitten. Ik moet mijn kinderen eten geven”, vertelt Zouera. Ze is 40 en heeft 4 kinderen. Ze lacht verlegen. Hoopt dat ik het begrijp. Haar dorp Kafi, in de gemeente Droum, ligt vlakbij Zinder.

“Dat onze mannen wegtrekken is een groot probleem. Ze verdragen het niet dat we moeten afzien en daarom verlaten ze het dorp om in Nigeria of elders geld te gaan verdienen. Mijn man is ondertussen 7 maanden weg. Ik zit hier alleen met 4 kinderen die moeten eten. Het is erg lastig. Vroeger werkten onze mannen op het land, ze kweekten groenten. Maar nu is het land te droog. Ze geven het op en gaan ergens anders werk zoeken.”

Levensreddende handelingen doorgeven

Adiza Adou is wat men in Kafi een ‘femme relais’ noemt. Haar opdracht? Ondervoeding voorkomen via vormingsessies en huisbezoeken bij vrouwen die borstvoeding geven, die kleine kinderen hebben of zwanger zijn. Met een boekje vol illustraties legt ze uit hoe je de voor- tekenen van ondervoeding kan herkennen. Zij leert hoe je met eenvoudige maatregelen een betere hygiëne krijgt en promoot

borstvoeding tot de leeftijd van zes maanden.

“Je moet het nut en het belang van exclusieve borstvoeding aantonen: baby’s die tot zes maanden alleen borstvoeding krijgen doen het veel beter en zijn ook sterker”, legt Adiza uit. “We vertellen de mama’s dat ze van bij de geboorte de borst moeten geven, zo snel mogelijk na de bevalling.” Adiza heeft zelf 5 kinderen tussen 2 en 14 jaar oud. Haar jongste wijkt niet van haar schoot, zoekt de borst en valt in slaap onder een zengende hitte, ondanks de schaduwrijke boom waaronder de vrouwen zich geïnstalleerd hebben.

Wat doet Caritas in dit dorp?

- Vorming van gezondheidswerksters en sensibilisatie rond gezinsplanning en een betere opsporing en opvolging van ondervoeding.
- Kooklessen om een voedzame pap klaar te maken op basis van voedingsmiddelen die lokaal aanwezig zijn.

▲ Julie luistert naar de verhalen van moedige vrouwen in Roumbouki.

Dag 2 – Touaregdorp Toudoun Kémila Ondervoeding aanpakken met geiten

Na een jeeptocht van verschillende uren door het zand, ontmoet ik Mariama. Ze zegt dat ze 30 jaar is. Mijn Nigerese collega zegt me dat dat enkel een schatting is. Mariama leeft zonder kalender, vertrouwt op de seizoenen en weet niet wanneer ze precies geboren is.

“Er is nog nooit een project tot hier geraakt”, zegt Mariama. “Dit programma van Caritas is het eerste dat we hier zien. Het project heeft ons 60 geiten en 4 bokken gebracht. 30 vrouwen hebben elk 2 geiten gekregen. Ze moeten ze gedurende 2 jaar eten geven en verzorgen. De jongen mogen ze houden. Na twee jaar gaan de 2 oorspronkelijke geiten naar een andere vrouw.”

“Een ketting van solidariteit”

“We zijn tevreden. Vroeger hadden we geen dieren. Nu kunnen we hun melk gebruiken. Ook voor de

▲ Mariama en haar gezin zorgen voor de twee geiten die ze van Caritas kregen.

pasgeboren baby's wanneer hun moeder er niet onmiddellijk in slaagt borstvoeding te geven ... het kan een aanvulling zijn bij de moedermelk.”

“Jammer genoeg willen onze mannen soms de geiten verkopen wanneer ze terug zijn en niets hebben verdiend en zien dat we nog altijd geld tekort hebben. Wij discussiëren veel met onze mannen. We willen dat ze ons standpunt begrijpen. Wij willen de geiten houden en opkweken. Als we ze verkopen, houden we op lange termijn niets over. Bovendien wacht een andere vrouw op die

geiten. We mogen ze niet verkopen. Het is een ketting van solidariteit die het mogelijk maakt elkaar te helpen.”

Wat doet Caritas in dit dorp?

- Verdeling van geiten.
- In voorbereiding: moestuinen om de kwaliteit van de voeding te verbeteren en mannen de mogelijkheid te bieden in hun eigen dorp te werken.

Wat is EMMO?

Het programma EMMO (Empowerment in a world on the move) omhelst projecten in België, DR Congo, Rwanda, Burundi, Ethiopië, Haïti en Niger. Het is binnen dit programma dat de verschillende activiteiten, waarover sprake in dit artikel, georganiseerd worden. EMMO krijgt financiële steun van de Directie-Generaal voor ontwikkelingssamenwerking (DGD).

De kern van dit programma is 'empowerment'. Dit betekent het ontwikkelen van materiële en organisatorische capaciteiten van personen en gemeenschappen opdat ze hun leven in eigen handen kunnen nemen. De enige manier om het beleid hier bij ons te veranderen en om de mensen in het Zuiden in staat te stellen hun eigen levensomstandigheden duurzaam te veranderen.

Dag 3 – Vormingscentrum Adjekoria

Ondervoeding aanpakken met onderwijs en professionele vorming

“Vóór dit project waren we als neergeslagen stengels. We waren onwetend over heel wat zaken. De mannen ook trouwens”, grapt Ouma Kouré, voorzitter van het gemeenschapscentrum van Adjekoria. Ouma, 53 en 3 kinderen, geeft er les en coördineert de alfabetiseringscursussen, de lessen naaien, breien, verwerking van pinda-noten tot olie, goede hygiëne en gezinsplanning. Opzet: “De vrouwen sterker maken en hen dingen aanleren waarmee ze geld kunnen verdienen”, legt Ouma uit.

Op het bord in het grote leslokaal staat de les van de dag voordien nog. Een jonge vrouw, met een lineaal in de hand, scandeert verbuigingen in het Haoussa: “ni no na nei”. Tak, tak, tak: de lineaal volgt haar ritme. De banken zitten overvol. De klas telt meer dan 50 jonge vrouwen.

“Ik ben heel trots op hen”
“Vroeger zagen we geen uitkomst”, gaat Ouma verder. “In heel wat

▲ Een van de goed gevulde klassen van het vormingscentrum van Adjekoria. Elk jaar volgen er 130 vrouwen een cursus.

domeinen is dat veranderd. Onder andere op het vlak van geld verdienen. Dankzij de vormingen hier kunnen we beter de eindjes aan elkaar knopen. Vandaag moeten we niet meer bij de burens om eten gaan bedelen. De vrouwen hier zijn autonoom. Zelfs voor de omliggende dorpen is dat een pluspunt. Want de vrouwen die een vorming kregen, geven hun kennis door. Afgezien van de klimaatverandering, zie ik de toekomst rooskleuriger tegemoet. Ook mijn kleinkinderen zullen hiervan kunnen genieten. Het vormingscentrum is mijn grote trots. Ik zou graag hebben dat alle vrouwen op de een of andere manier zo trots kunnen zijn!”

Wat doet Caritas in dit dorp?

- Bouw van een vormingscentrum en opleidingen voor vrouwen opdat ze dit centrum alleen zouden kunnen beheeren.
- Activiteiten om inkomsten te verwerven.
- Oprichting van een graanbank en beheer van de omliggende graanbanken met het doel de prijs van de gierst onder controle te houden tijdens periodes van schaarste.

Extreme droogte maakt dat Niger lijdt onder een voedseltekort dat momenteel dramatische vormen aanneemt.

De voedselvoorraden zijn uitgeput. Het vee sterft. Men vreest voor een terugkeer van de grote hongersnood. Honger en ondervoeding hebben dramatische gevolgen voor de gezondheid van de jongsten. In Niger wordt één op tien kinderen geen vijf jaar.

U kunt levens redden!

Doe een gift op www.caritasinternational.be of via het overschrijvingsformulier van de bijgevoegde brief.

Vluchtelingen in Mahamakamp danken jullie

In juni slaakten we een noodkreet: er was niet genoeg geld meer om zieke en bejaarde vluchtelingen het nodige extra voedsel te geven. Dankzij jullie hartverwarmende solidariteit kunnen we hen blijven helpen. Heel erg bedankt!

Sinds de oprichting van het kamp in 2015 wonen er 58.000 vluchtelingen. Onder hen een kleine 5.000 erg kwetsbare personen: mensen ouder dan 60 jaar, mensen met een fysieke of mentale beperking, gehospitaliseerde en chronische zieken. Zij krijgen extra voedsel dankzij Caritas Rwanda en de steun van verschillende Caritas organisaties, zoals onder meer Caritas International. Maar de financiële middelen raakten uitgeput. Vandaar onze noodoproep.

Jullie reageerden massaal met 118.061 euro aan giften. Sinds 19 juli deelt Caritas Rwanda opnieuw warme maaltijden uit aan de zieken van de gezondheidscentra in Mahama. Ook de verdeling van Sosomameel loopt verder. Dankzij jullie gulle hart kunnen we onder meer 50.000 euro investeren in dit project. Het resterende bedrag gaat naar vluchtelingen in Niger, Zuid-Soedan, Oeganda en de DR Congo.

▲ Een moeder geeft haar zieke kindje te eten. Caritas verzorgt dagelijks een warme maaltijd van verse groenten voor 200 vluchtelingen in medische centra. Erg belangrijk om het effect van de geneesmiddelen te optimaliseren en de genezing van de zieken te bevorderen. 33 vrijwilligers - zelf ook vluchtelingen - zorgen voor de bedeling.

Caritas: het hart van Mahamakamp

Dat haar inspanningen van onschatbare waarde zijn, wordt ondertussen door iedereen bevestigd. Jean Bosco Ukwishatse, voorzitter van de vluchtelingen in het kamp zegt het zo: *“Het is dankzij Caritas dat de meest kwetsbaren nog in leven zijn”*. Op de vraag naar de implicaties bij het eventuele stopzetten van de Caritashulp reageert de adjunct-verantwoordelijke van het kamp, Marc Masimpaka, verbonden aan het Ministerie van vluchtelingen: *“Het zou een ramp zijn. Caritas is het hart van dit kamp”*. Honorata Mbarushimana, een 84-jarige vluchteling getuigt: *Als Caritas er niet was dan zouden heel wat ouderen als ik al dood zijn. Caritas is onze moeder”*.

(Met dank aan Aloys Mundere, Caritas Rwanda, voor het optekenen van deze reacties.)

Bedankt

Caritas beperkt zich niet tot extra voedsel in de vorm van Sosomameel en maaltijden van verse groenten. Een duizendtal alleenstaande vrouwen met kinderen worden ondersteund in spaar-krediet groepen. 200 mensen met traumatische ervaringen krijgen psychosociale begeleiding. Omdat de vluchtelingen niet onmiddellijk zullen vertrekken, wordt gestart met een pilootproject: 40 moestuintjes om eigen groenten te kweken.

Caritas, het kloppende hart van Mahamakamp – dankzij uw steun!

Share the journey

Samen aan tafel, met migranten en vluchtelingen, samen op weg naar een betere wereld.

Bedankt voor jullie enthousiasme!

Een actie opzetten? Mail naar g.cnockaert@caritasint.be

Share the journey: een campagne die uitnodigt om migranten en vluchtelingen met open geest tegemoet te treden en met hen in gesprek te gaan. Spelen, praten, eten met elkaar en ontdekken dat wij zoveel gemeen hebben. Misschien was u erbij op een van onze evenementen tijdens onze symbolische actieweek rond 20 juni – Wereldvluchtelingendag? Heel wat getuigenissen, foto's en video's over warme, verrijkende ontmoetingen vindt u op onze website: www.caritasinternational.be/vreemdgaaneten. Alvast een voorsmaakje.

› Scherpenheuvel

Bewoners, omwonenden, vrijwilligers, sympathisanten en Caritasmedewerkers vonden elkaar

in en rond het Peeterskasteel in Scherpenheuvel – het noodopvangcentrum voor asielzoekers dat eind september de deuren moet sluiten. Het werd dus een feest, maar ook een afscheid. Bedankt aan de medewerkers en de vele vrijwilligers die zich de afgelopen jaren samen met de be-

woners-asielzoekers enthousiast hebben ingezet voor een warme gemeenschap. |

› Louvranges

Ook onze opvangstructuur voor alleenstaande vrouwen en moeders die asiel aangevraagd hebben, opende zijn deuren.

Samen wandelen, eten, spelletjes spelen, naar muziek luisteren in een gemoedelijke, familiale sfeer. |

› Brussel

Op het Albertinaplein konden toevallige voorbijgangers eventjes halt houden bij een hapje – klaargemaakt door CollectActif, een collectief van migranten – en een drankje. Ze konden er ook een antwoord neerschrijven op onze vraag 'Wat is thuis voor jou?' met soms verrassende resultaten. |

Onthaalgroepen verwelkomen Syrische vluchtelingen

Solidariteit met mensen op de vlucht. Het zit in de kleine of vaak ook heel grote gebaren van mensen die hun deur en hun hart openen voor anderen.

JOLIEN CARNEL

“Zonder de hulp van de hele gemeenschap zou het moeilijk vol te houden zijn, maar iedereen helpt”, zegt Ria Van Alboom. Zij is een van de drijvende krachten achter het onthaal van een vluchtelingenfamilie in Evere. “Als ik een vraag heb, kan ik heel veel mensen bellen en mailen.”

Gemeenschapssponsoring

De onthaalgroep van Ria is een van de velen in België die zich garant stelt voor de opvang van asielzoekers, zowel op financieel, materieel als sociaal vlak. De overheid zorgt enkel voor een visum: de legale toegang tot het grondgebied.

Dit model heet “sponsoring door een gemeenschap” en werd in november 2017 voor het eerst in ons land op grote schaal ingevoerd. De gemeenschap Sant’

Egidio en alle erkende erediens in België tekenden een akkoord met de overheid om 150 Syrische vluchtelingen vanuit Libanon en Turkije te laten overkomen. 72 van hen kwamen al aan. Een volgende groep uit Turkije wordt midden september verwacht.

De bisschoppenconferentie vroeg Caritas om dit project te ondersteunen in de tweede lijn. Dit wil zeggen dat onthaalgroepen het eerste aanspreekpunt zijn voor de vluchtelingen. De onthaalgroepen kunnen rekenen op Caritas voor vorming en antwoorden op hun

praktische vragen. We bezoeken ook alle woningen. Daarnaast kunnen de vluchtelingen ervaringen uitwisselen over het leven in België in collectieve ateliers die Caritas organiseert.

De familie Pashayan

Onder deze 72 reeds aangekomen personen is ook de familie Pashayan. Robin, Khloud en hun dochter Morya wonen sinds 26 maart 2018 in Evere. Hun aankomst was

▼ Robin, Khloud en hun dochter Morya wonen sinds 26 maart 2018 in Evere. De Syrische familie wordt opgevangen door een onthaalgroep die garant staat op financieel, materieel en sociaal vlak. Op vraag van de bisschoppenconferentie ondersteunt Caritas onthaalgroepen waar nodig.

© Caritas International

▲ Onthaalgroepen, vluchtelingen en Caritasbegeleiders zitten samen om ervaringen uit te wisselen

een opluchting, maar ook een stap in het onbekende. Het begin van een nieuw parcours, met nieuwe hindernissen.

“In het begin was ik bang. Ik vreesde dat we niet in deze gemeenschap zouden passen”, herinnert Khloud zich. Robin beaamt: *“Je bent een vreemde. Je kent niemand. Wij zijn gelukkig bij de juiste mensen terechtgekomen. We houden van België, dankzij hen. Zij tonen ons de positieve kant.”*

Een wervend project

De 150 Syriërs worden opgevangen door de verschillende geloofsgemeenschappen in ons land, waaronder de katholieke kerk, die 100 mensen opneemt. *“Dat is niet zo simpel als het lijkt”,* verzekert Paul Van Bets van het Aartsbisdom Mechelen – Brussel. In het bisdom staat Paul in voor het mobiliseren van onthaalgroepen en ondersteunt hij hen in de moeilijke zoektocht naar huisvesting. *“Het loopt niet altijd gemakkelijk, maar ik ben ook al echt van mijn sokken geblazen door het enthousiasme in bepaalde gemeenschappen. Mensen zetten hier graag hun schouders onder. Het werkt heel wervend, over de grenzen van levensbeschouwingen heen.”*

Grote onderlinge verschillen

Wanneer een onthaalgroep een woning heeft gevonden, gaat Caritas na of deze conform is en gaan we na welke vluchtelingen erin kunnen komen wonen. Elke onthaalgroep krijgt ook een vorming waarin alle praktische aspecten aan bod komen. *“De situatie is echt overal anders”,* zegt Aaron Ooms, medewerker integratie bij Caritas. *“Net dat is ook de sterkte van dit verhaal. We nemen geslaagde initiatieven van bepaalde groepen mee in de vorming van de volgende groepen.”*

Opvang door de parochies

Met zijn motorhelm nog in de hand, komt Gino Mattheeuws aan bij de pastorale eenheid Sint-Franciscus. Hij is pastor in de parochie die de familie Pashayan opvangt. *“Toen de vraag vanuit het bisdom kwam, was er wel wat schroom. Het is zeker niet evident. We hadden een budget nodig, moesten op zoek naar een woning...”,* legt hij uit. *“Mensen waren wel snel bereid om geld te geven, maar tijd geven ging moeilijker”,* vervolgt pastor Gino. *“We hadden geluk dat er een woning vrijkwam in de pastorie en dat we*

Ria hebben gevonden om alles in goede banen te leiden.”

Ria Van Alboom trekt een werkgroepje van een vijftal mensen dat om de 6 weken vergadert. Onder hen is ook Rafiq, een Syriër die al een vijftal jaar in Evere woont. Hij spreekt intussen goed Nederlands en tolkt ook voor de familie Pashayan.

“We vragen de onthaalgroepen om ter plaatse een tolk te voorzien, om de communicatie vlotter te laten verlopen”, legt Aaron Ooms uit.

Een nieuwe taal

Lucienne Thijs stond jarenlang voor de klas. Nu ze op pensioen is, zet ze samen met de familie Pashayan de eerste stappen in de Nederlandse taal. *“We gaan naar de winkel of naar de markt en praten daar dan Nederlands. Eén keer per week spreken we af.”*

In september begint het nieuwe schooljaar, voor Morya, maar ook voor haar ouders: *“Dan volgen we een inburgeringscursus en lessen Nederlands voor anderstaligen. Vorige week kregen we ook onze verblijfsvergunning. Ons leven begint vorm te krijgen.”*

Hulprijn

“Als ik mensen kan helpen, doe ik dat graag. Maar de administratie maakt het niet altijd gemakkelijk”, vertrouwt Ria ons toe. *“Caritas heeft de procedures uitgelegd, maar daarna heb ik toch nog een paar keer hun hulprijn moeten bellen. Als je dit allemaal voor de eerste keer moet doen, maak je soms domme fouten.”* *“Om ons te bedanken, heeft de familie ons eens uitgenodigd voor een etentje”,* vertelt Lucienne. *“Ze hebben daar een hele week aan voorbereid”,* vult Ria aan. *“Hun komst is ook een verrijking voor de gemeenschap. Het brengt een andere dynamiek op gang. En wij leren bij over zaken die vroeger ver van ons bed leken.”* ■

Geef een mama en haar kinderen een geschenk dat zichzelf vermenigvuldigt

Uw geitjes zijn goud waard. Hun voedzame melk is **levensreddende aanvullende voeding** voor baby's van wie de mama weinig borstvoeding kan geven. De vrouwen maken van de geitenmelk ook boter en kaas, die ze verkopen op de markt. Wat ze een inkomen oplevert en uit de armoede helpt. En de geitjes kweken ook vlot, zodat uw gift alsmäär groter wordt en steeds meer mensen helpt.

Mariama Adamou is heel blij met haar geitjes. Zij was een van de 30 vrouwen in Kémila, een dorpje in het zuiden van Niger, die van Caritas ieder 2 dieren kregen. Twee jaar lang zorgen de moeders voor de geitjes en genieten ze er al de voordelen van. De nieuwgeborene geitjes houden ze, de eerste geven ze na twee jaar door. Mariama kan dankzij de geitjes de armoede en de honger afwenden.

Schenk andere mama's in Kémila ook geitjes en doe een gift.

Stort nu uw gift voor geitjes op **BE88 0000 0000 4141** via bijgevoegde overschrijving of online.

Voor giften van 40 euro en meer krijgt u een **fiscaal attest**. Daarmee geniet u tot **45% belastingvermindering**. Vier geitjes komen dan niet op 90 euro maar op 49,5 euro.